

תפ"ח 28940/12/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

25 יולי 2022

תפ"ח 28940-12-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' הנשיאה אסתר הלמן - אב"ד

כב' השופטת יפעת שטרית

כב' השופט חנא סבאג

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

נוכחים :

מטעם המאשימה : עו"ד דנה קימלמן דויטש

מטעם הנאשם : עו"ד מוסטפא אבו אחמד

הנאשם: בעצמו

גזר דין

השופטת יפעת שטרית

מבוא :

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום (להלן: "**כתב האישום**"), במסגרתו יוחסו לו העבירות כדלקמן:

א. מעשה סדום בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+(3) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ב. אימים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בהכרעת דין מיום 7.3.22, שניתנה לאחר שמיעת ראיות, הורשע הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

עמוד 1

3. כפי שנקבע בהכרעת הדין (ראו פסקה 286), הרי שעלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום ואת העבירות הקמות מכוחן. לפיכך, הורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

4. בהחלטה שניתנה במעמד מתן הכרעת הדין, הורינו, לבקשת המאשימה, על הגשת תסקיר אודות נפגע העבירה. תסקיר, כאמור, הונח בפנינו.

עובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם:

5. ע' הינו קטין, יליד ____ (להלן: "הקטין") ובנו של ב' (להלן: "ב'").

6. ב' והנאשם חברים מזה מספר שנים, בין היתר, על רקע תחביבם המשותף - גידול ציפורים.

7. במהלך שנת 2016, בנה הנאשם על גג ביתו חדר ובו גידל וטיפל בציפורים (להלן: "החדר"). במספר מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, לבקשת הנאשם, הגיע הקטין לחדר, במטרה לסייע לנאשם לטפל בציפוריו.

8. במהלך חופשת הקיץ, בשנת 2016, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, ביקש הנאשם מב' שישלח את הקטין לביתו כדי לעזור לו. הקטין הגיע אל בית הנאשם, עלה לחדר ולבקשת הנאשם, החל מנקה את כלוב הציפורים, בעודו יושב כשברכיו על הרצפה.

9. בשלב זה סגר הנאשם את דלת החדר ופשט את מכנסיו ואת תחתוניו. הנאשם ניגש אל מאחורי הקטין, תפס אותו כשהוא אוחז בחוזקה סביב בטנו והצמיד אותו אליו באופן שהקטין עומד מכופף מלפניו. הקטין התנגד וניסה להזיז את הנאשם, אך הנאשם לא הרפה ממנו, החזיק בו בכוח והוריד את מכנסיו ואת תחתוניו של הקטין.

10. הקטין ניסה להרים את מכנסיו, אך הנאשם הוריד אותם שוב בכוח, משך את הקטין בשתי ידיו והצמיד אותו לגופו, ואז החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הקטין. הקטין המשיך בניסיונותיו להתנגד, צעק כי הוא רוצה ללכת הביתה והחל לבכות, כשהוא נאנק מכאבים. הנאשם לא שעה לתחנוניו, החזיק בקטין בכוח ורק לאחר מספר דקות ומשבא על סיפוקו, הניח לו.

11. לאחר מכן, פתח הנאשם את דלת החדר ואיים על הקטין שאם יספר על מעשיו, הוא ירצח אותו ואת אביו.

12. הקטין שב לביתו ובמשך מספר ימים סבל מכאבים ומדימום מפי הטבעת והתקשה בישיבה ובקימה.

ראיות הצדדים לעונש:

13. מטעם המאשימה הוגשו טיעונים כתובים לעונש (התקבלו וסומנו עת/1). כן הפנתה המאשימה במסגרת טיעוניה לעונש לתסקיר נפגע העבירה שהוגש.

14. מטעם הנאשם הוגשו טיעונים לעונש בכתב, אליהם צורף תיעוד רפואי בעניינו של הנאשם. כן הוגש דו"ח קוצב לב אשר נשלח על ידי ב"כ הנאשם ליחידת מעוז, בהתייחס למעצרו של הנאשם בפיקוח אלקטרוני, בצירוף מסמכים רפואיים (התקבלו וסומנו במאוחד ענ/1).

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה לעונש:

15. במסגרת טיעוניה לעונש בכתב, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלון.

16. המאשימה ביקשה, כי בענישת הנאשם, בית המשפט ישים לנגד עיניו את הקטין נפגע העבירה ואת הסבל שנגרם לו. כן ביקשה, כי בעת קביעת חומרת הענישה ורכיביה, ייקח בית המשפט בחשבון ויצטרף לאיחוליה של עורכת תסקיר נפגע העבירה למתלון ולמשפחתו להיאחז באמונתם, לחזור לטיפול בפגיעה המינית וכי עתידו של המתלון יראה שונה מעברו.

17. המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום ולעבירות בהן הורשע הנאשם וטענה, כי יש לראות בכתב האישום אירוע יחיד שהתרחש במועד יחיד, כלפי מתלון אחד, באופן המצדיק קביעת מתחם כולל לשתי העבירות בהן הורשע.

18. באשר לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, טענה המאשימה, כי עניינם של אלה שלומם של המתלון, גופו, נפשו, כבודו, בטחונו, האוטונומיה שלו על גופו ופרטיותו. מעשיו של הנאשם פגעו בערכים אלה בצורה קשה ובוטה. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה בדבר פגיעתן של עבירות מין בכלל, ושל עבירות מין המבוצעות בקטינים, בפרט.

19. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והתכנון שקדם לביצוען, טענה המאשימה, כי הנאשם חיכה להזדמנות בה ביתו יהיה ריק מאדם, התקשר לאבי המתלון וביקש, כי ישלח אותו אליו. המאשימה ציינה, כי עוד קודם הנאשם נהג להיעזר במתלון עם ציפוריו, התחבב על המתלון והפך לדמות מוכרת וקרובה. בעת האירוע, הנאשם הורה למתלון לנקות את אחד הכלובים ובה בעת פשט את מכנסיו ואת תחתוניו, ניגש למתלון, הפשיט אותו והחדיר לו את איבר מינו. כך, לעמדת המאשימה, מעשי הנאשם כוללים תכנון, היערכות והתכוננות.

20. באשר לחלקו של הנאשם בביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי הנאשם הוא האחראי היחידי והבלעדי למעשים. לא רק שהנאשם פגע במתלון מינית, הוא גם איים עליו, כי ירצח אותו ואת אביו אם יחשוף את הפגיעה. בכך, הנאשם הותיר את המתלון בבדידות, פחד, חרדה וכאב למשך זמן, עד אשר המתלון בחר לספר אודות שקרה.

21. באשר לסיבות והמניע של הנאשם לביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי הנאשם ראה בקטין טרף קל. הנאשם ניצל את החברות שלו עם אבי המתלון ואת גילו הצעיר של המתלון והשתמש בו למימוש צרכיו ומאווייו המיניים. לטענת המאשימה, הנאשם טווה סביב הקטין קורים, גרם לו ולבניו לקרוא לו "דוד" ולראות בו בן משפחה ובעת המעשה, עשה בקטין כבחפץ וכאובייקט מיני.

22. באשר לנזק שהיה צפוי ואשר נגרם מביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי מדובר במעשה חמור, אשר רמס את נפשו ואת כבודו של המתלון ואף גרם לו לדימום ולכאב פיזי, כפי שצוין בכתב האישום. כן הוסיפה, כי הנזק לקורבנות עבירות מין הינו נזק טבוע שאין צורך להוכיחו.

על אף האמור, הפנתה המאשימה לתסקיר נפגע העבירה שהוגש, מבלי לציין את כל המפורט בו, מפאת צנעת הפרט. המאשימה הצביעה על כך שמהתסקיר עולה שהפגיעה הברוטאלית והאכזרית הותירה במתלון כאב פיזי ונפשי וכי כאבו הנפשי הלך והתעצם מיום ליום. עורכת התסקיר ציינה, כי במעשיו, הנאשם גזל מהמתלון את התום הילדי, את שמחת החיים, את האושר וההנאה שיש בעולם והותיר ילד פצוע ומדמם בגופו ובנפשו. במשך שלוש שנים סבל המתלון בבדידות, כאב את המעשים וחש חרדה, פחד, חוסר אונים וחוסר שליטה על חייו, הסתגר והתמודד עם מחשבות על היעדר טעם לחיים. לאחר חשיפת הסוד, המתלון החל תהליך של עיבוד הטראומה, אך תהליך זה טרם הגיע לסיומו. המתלון עדיין מלא בעצבות פנימית וסובל מפלאשבקים של הפגיעה, אשר משבשים את תפקודו היומי. עוד עולה מהתסקיר, כי המתלון איבד בטחון ואמון בבני אדם, ניסה לשים קץ לחייו, סובל מעוררות יתר ומהתפרצויות זעם, קושי בלימודים וקשיים בהירדמות ובשינה. כן עולה מהתסקיר, כי לפגיעה השפעה על משפחת הנפגע כולה, עד היום.

23. באשר ליכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, טענה המאשימה, כי הנאשם הינו בגיר, הבין את מעשיו, רצה בהם וסיפק בכך את צרכיו ומאווייו המיניים, מבלי לחשוב על הקטין נפגע העבירה ועל השלכות מעשיו עליו. בנוסף, לאחר הפגיעה, הנאשם איים על הקטין בכדי להגן על עצמו ועל שמו ובכך הבהיר, כי ברור לו שמדובר במעשה אסור.

המאשימה טענה עוד, כי הנאשם יכול היה להימנע מן המעשה שכן, לא היה עליו כל לחץ לבצע את העבירות. הנאשם בחר מרצונו החופשי לבצען והמשיך על אף התנגדות הקטין, תחנוניו, בכיו ובקשתו כי יפסיק וייתן לו ללכת לביתו.

24. המאשימה הדגישה, כי הנאשם ניצל את פער הגילאים בינו לבין הקטין, את הקשר הקרוב ששרר ביניהם עקב חברותו עם אביו, את חולשתו הפיזית, הנפשית והשכלית של המתלונן, בהיותו כבן 11 בלבד. הנאשם השתמש, בין היתר, בכוחו הפיזי על מנת להשיג את מבוקשו ועל מנת להכניע את הקטין.

25. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, טענה המאשימה, כי בפסיקה נקבע, ככלל, כי על מדיניות הענישה בעבירות מין לגלם את הנזקים המשמעותיים הנגרמים לנפגעי העבירות, בדרך של העברת מסר הרתעתי ברור ומחמיר. כן טענה, כי על הצורך בענישה מחמירה ניתן ללמוד גם מעונשי המקסימום הקבועים בצד העבירות וכן, מקביעת עונש מינימום, אשר לא יפחת מרבע העונש המרבי הקבוע לכל עבירה. בהקשר זה הפנתה לפסיקה רלוונטית. כן הפנתה לפסיקה שיש בה כדי להצביע על הענישה הנוהגת במקרים דומים וביקשה להקיש וללמוד ממנה לענייננו, בהתאמות הנדרשות.

26. לאור האמור, סבורה המאשימה, כי מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם נע בין 9 שנות מאסר בפועל לבין 12 שנות מאסר בפועל וזאת, לצד עונשים נלווים ובהם, פיצוי כספי משמעותי לקטין.

27. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הזכירה המאשימה, כי הנאשם לא הודה במיוחס לו ובחר לנהל את משפטו. בהקשר זה ציינה, כי הנאשם אמנם לא ייענש על כך, אולם בבחירתו זו, הנאשם לא חסך את עדויות המתלונן ובני משפחתו ואף הכפיש את שמם בנסותו למלט את עצמו מהדין. המאשימה הטעימה, כי עדות הקטין לא הייתה קלה עבורו וגרמה לו לסבל נוסף, בשל הצורך לחשוף את דבר הפגיעה בפני אנשים נוספים ולחזור לחוויה הטראומטית שעבר. כמו כן, הנאשם לא חסך מזמנו היקר של בית המשפט. על כן, הנאשם לא יזכה להקלה לה זוכה מי שמקבל על עצמו אחריות, מודה וחוסך את עדות המתלונן ואת זמנם של הצדדים.

28. המאשימה ציינה את חלופי הזמן מאז האירוע. עם זאת הזכירה, כי חלופי הזמן נשען בחלקו על החשיפה המאוחרת של המתלונן, שנבעה, כאמור, מפחד ומחשש כתוצאה מהאיום בו נקט הנאשם כלפיו. כן טענה, כי הגורם העיקרי לחלופי הזמן הוא התנהלות הנאשם עצמו. הדחיות הרבות בניהול המשפט ובמיוחד בחקירת הנאשם, הן שהובילו לכך שמאז הגשת כתב האישום ועד היום חלפו כשנתיים וחצי נוספות.

29. המאשימה ציינה, כי אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות. כן ציינה, כי לא התבקש בעניינו תסקיר לעונש מאת שירות המבחן. לעמדתה, משלא הוגש תסקיר לעונש, או כל מסמך אחר שיעיד על נסיבות חייו, הרי שהשלכות העונש שיוטל על הנאשם ועל משפחתו הינן פועל יוצא של מעשיו, ולא יהא בהן כדי לפגוע מעבר לנדרש, לא כל שכן מעבר למידה בה פגע הנאשם עצמו בקטין ובבני משפחתו.

30. למען הזהירות, המאשימה התייחסה למצבו הבריאותי של הנאשם, מאחר ובמהלך ניהול ההליך עלה, כי הנאשם סובל ממחלות רקע שונות ונמצא במעקב ובטיפול רפואי. המאשימה עתרה לדחות את הטענה, כי יש במצבו הרפואי של הנאשם כדי להביא בהקלה בעונשו, ככל שטענה זו תעלה. בהקשר זה טענה, כי בשורה של החלטות, קבע בית המשפט העליון, כי שב"ס ערוך ומסוגל לטפל באסירים במצבים בריאותיים מורכבים. בהקשר זה הפנתה לקביעות בית המשפט העליון בע"פ 5669/14 **לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל** (29.12.15) (להלן: "**עניין לופוליאנסקי**") ולפסיקה רלוונטית נוספת.

31. לעמדת המאשימה, אין כל הצדקה לחרוג בעניינו של הנאשם ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, או משיקולים אחרים. בהקשר זה הוסיפה, כי לא הוצג כל מסמך מטעם שב"ס ולפיו, לא ניתן לקלוט את הנאשם כאסיר. בשל חומרת מעשיו של הנאשם, הקורבן בו בחר, העובדה, כי לא בנקל דיווח הקטין על המעשים שבוצעו בו, כמו גם נוכח מגמת הפסיקה, הרי שיש להטיל על הנאשם עונש מחמיר וזאת, בשל הצורך להרתיעו, כמו גם להרתיע מבצעים פוטנציאליים.

32. לאור האמור, לעמדת המאשימה, הרי שלמעט עברו הנקי של הנאשם וחלוף הזמן, כל יתר הקריטריונים עומדים לחובת הנאשם. לאור זאת, סבורה המאשימה, כי יש להטיל על הנאשם עונש ראוי של 11 שנות מאסר בפועל. כן עתרה להטיל על הנאשם עונשים נלווים בדמות מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע, קנס ופיצוי משמעותי למתלונן, אשר ישקף את הנזק העצום שנגרם לו כתוצאה ממעשיו האכזריים והמכוערים של הנאשם.

צוין, כי הנאשם היה נתון במעצר של ממש מיום 27.11.19 ועד ליום 26.2.20. כן הינו עצור בפיקוח אלקטרוני מיום 26.2.20 ועד היום.

33. בהשלמת טיעוניה בעל פה בדיון מיום 16.6.22, חזרה המאשימה על עמדתה העונשית, כפי טיעוניה בכתב.

המאשימה שבה והפנתה לעולה מתסקיר נפגע העבירה באשר להשלכות מעשי הנאשם על הקטין והבהירה, כי העונש לו עתרה בטיעוניה נועד, בין היתר, לצורך מתן הזדמנות לקטין לצמיחה ולשיקום. כן הדגישה, כי על הענישה בעבירות כגון דא לגלם את הנזקים המשמעותיים שנגרמו לנפגע העבירה בדרך של העברת מסר הרתעתי ברור ומחמיר.

עוד שבה והדגישה, כי הנאשם לא הודה במיוחס לו ובחר לנהל את משפטו, כך שהמתלונן ובני משפחתו נאלצו להעיד בבית המשפט, על המשתמע מכך.

באשר למצבו הרפואי של הנאשם, טענה, כי הוא אינו מהווה שיקול משמעותי בגזירת עונשו של הנאשם, בשים לב לכך שביכולתו של שב"ס להתמודד עם מצבים מסוג זה. כך טענה, כי אין בנמצא נסיבות מיוחדות הנזקפות לזכות הנאשם וכי העונש שיוטל עליו הינו פועל יוצא של מעשיו.

המאשימה עתרה, כי בעת גזירת עונשו של הנאשם, יצא מסר ברור כלפי נפגע העבירה אשר פתח את צוהר ליבו

בפני בית המשפט, העז להתלונן על הפגיעה בו ונתן אמון במערכת המשפט, כדי לסייע בתהליך שיקומו וליידעו, כי מי שפגע בו ייענש בחומרה. לאור האמור, שבה ועתרה להטיל על הנאשם את העונשים, כפי טיעוניה בכתב.

34. בהשלמת טיעוניה בדיון מיום 23.6.22, הבהירה המאשימה, כי במסמך הרפואי העדכני שהוגש בעניינו של הנאשם במצורף לטיעוניה בא כוחו לעונש, אין כדי לשנות מעמדה העונשית. בהקשר זה ציינה, כי המסמכים הרפואיים אשר היו בידיה קודם לכן הינם מסמכים ישנים שהתייחסו לניתוח להשתלת קוצב לב שעבר הנאשם בחודש יולי 2021. לטענתה, במסמך העדכני שהוגש ישנה רשימה של מחלות ובעיות רפואיות כאלה ואחרות מהן סבל הנאשם החל משנת 1998, אך הוא אינו כולל כל התייחסות למצבה של כל מחלה, או בעיה רפואית, והאם היא מטופלת. לגישתה, לו היה מדובר במצב רפואי משמעותי, אשר יש בו כדי להשפיע על אורך תקופת המאסר שיש להטיל על הנאשם, הרי שהיו מוגשים מסמכים רפואיים המדברים בעד עצמם ואשר ניתן היה להתייחס אליהם ולדון בעניינם, כדי לשקול את עתירת ב"כ הנאשם בהקשר זה, כפי טיעוניה לעונש.

טיעוני הנאשם לעונש:

35. במסגרת טיעוניה לעונש בכתב, הפנה ב"כ הנאשם לעקרון ההלימה, הוא העיקרון המנחה בקביעת מתחם העונש ההולם ואשר עניינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם כך, בית המשפט מתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. ב"כ הנאשם הדגיש, כי עקרון ההלימה אינו מבטא עקרון גמולי, אלא עקרון של מידתיות בענישה, המושפעת מהנסיבות האינדיבידואליות של מעשה העבירה וממידת אשמו של מבצע העבירה. במובן זה, עקרון ההלימה מבטא את עקרון האשמה, לפיו, אין להעניש אדם מעבר לאשם הנובע ממעשהו, בנסיבות המיוחדות של אותו מעשה. ב"כ הנאשם הוסיף, כי השילוב בין ההתאמות שערך המחוקק לנוסח העיקרון המנחה בענישה מבהיר, כי בניגוד לרעיון שעמד בבסיס הטכניקה של קביעת עונשי מוצא, אין המדובר בתעריף ענישה קבוע המתייחס ל"עבירה טיפוסית", אלא בתפיסה הגוזרת את מתחם העונש ההולם מהנסיבות הקונקרטיות של האירוע הפלילי, המתייחסות הן ליסוד העובדתי והן ליסוד הנפשי של העבירה. כן הפנה לעקרונות שבהצעת דעת הרוב בוועדה לבחינת דרכי ההבניה של שיקול הדעת השיפוטי ולפיהם, בין היתר, מטרתו של עקרון ההלימה אינו להביא להחמרה לשם החמרה בענישה.

36. ב"כ הנאשם ציין, כי אין להכביר מילים אודות הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם. עם זאת, לטענתו, מבלי להמעיט מחומרת או השלכת העבירות, הרי שבבואו לגזור את דינו של הנאשם, על בית המשפט להביא בחשבון את חלקו של הנאשם בביצוע העבירות, כמו גם את העובדה, כי מדובר באירוע בודד וחד פעמי ולא בעבירה מתמשכת.

37. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, טען ב"כ הנאשם, כי ישנה קשת רחבה של מקרים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. מידת הפגיעה בערכים החברתיים וכן מדיניות הענישה הנהוגה תלויות, אפוא,

בנסיבותיו הקונקרטיות של כל מעשה וחומר. כך, טיב המעשה, סוג הקורבנות כלפיו מכוון המעשה והנזק שנגרם לקורבן, מהווים אינדיקציה לחומרתו. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה ממנה ביקש ללמוד, כי מתחם העונש ההולם שהציעה המאשימה בטעוניה הינו מופרז לחומרה, ואינו תואם את נסיבות המקרה דנן. כן ציין, כי כל מקרה נדון לגופו, וכי כל המקרים אליהם הפנתה המאשימה בעלי חומרה יתרה ואינם רלוונטיים למקרה דנן.

38. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ציין ב"כ הנאשם, כי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, הרי שבית המשפט יקבע, כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה. כן ציין, כי על בית המשפט להתחשב בהן ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם, לקולא או לחומרה.

39. באשר לתכנון שקדם לביצוע העבירות, טען ב"כ הנאשם, כי מניסוח עובדות כתב האישום ניתן ללמוד, כי העבירות לא בוצעו על רקע תכנון מתוכנן וארוך טווח, שכן, מדובר באירוע אחד בלבד ולא נטען, כי מדובר באירוע מתמשך, או מתוכנן.

40. ב"כ הנאשם הוסיף וציין, כי אין להכביר מילים אודות הנזק הצפוי להיגרם מביצוע העבירות והשלכותיהן על הציבור ועל המתלונן באופן ספציפי. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, נטען, כי מבלי להקל ראש בחומרתו ובנסיבות ביצועו, הרי שהנאשם בן 65 שנים, שהה במעצר של ממש מיום 27.11.19 ועד ליום 26.2.20 ומאז ועד היום נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני, בהרחקה ובתנאים קשים, בפרט לאור מצבו הבריאותי הקשה.

41. באשר ליכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו ואת משמעותו, נטען, כי מדובר בנאשם בן 59 בעת ביצוע העבירות. התנהלותו בעת ביצוע העבירות התאפיינה באימפולסיביות ובהפעלת שיקול דעת לא נכון ולא אחראי, דבר המעיד על כך שהנאשם לא העריך נכון את החומרה שבמעשיו בעת ביצוע העבירות.

42. באשר לגזירת עונשו של הנאשם, ציין ב"כ הנאשם, כי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם וזאת, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובמידה שבה התקיימו, ככל שבית המשפט סבור, כי ראוי ליתן להן משקל בנסיבות המקרה.

43. באשר לפגיעת העונש במשפחתו של הנאשם, טען בא כוחו, כי מאז מעצרו של הנאשם, אשתו ובתו נאלצות להיות עמו כמפקחות, בהרחקה מביתם ומסביבתם. הנאשם נמצא בהרחקה מביתו מיום 26.2.20 ועד היום. לכך יש להוסיף את הבושה שהמשפחה חשה כלפי הסביבה וכלפי הנאשם. עוד נטען בדבר הקושי בסיוע לנאשם נוכח מצבו הרפואי אשר הדרדר עם השנים באופן משמעותי, מבחינה פיזית ונפשית. זאת ועוד, ילדיו של הנאשם התרחקו ממנו וחלקם אף ניתקו עמו קשר.

44. ב"כ הנאשם הטעים, כי זכותו הטבעית והלגיטימית של הנאשם על פי דין להחליט על ניהול התיק והוא אינו מחויב להודות במיוחס לו ולחסוך בזמן שיפוטי. מכאן, שהנאשם אינו אמור להיענש על כך שניצל את זכותו לנהל את משפטו.
45. ב"כ הנאשם הדגיש את מצבו הבריאותי הקשה של הנאשם, הסובל ממחלות רבות, לרבות מחלת לב ולחץ דם גבוה. הנאשם עבר ניתוח לב במהלך ניהול ההליך והשתל לו קוצב לב. הנאשם אף לקה בדום לב באולם בית המשפט ותיעוד רפואי בהקשר זה הוצג לבית המשפט ולמאשימה. ב"כ הנאשם הוסיף, כי לאחרונה התברר, כי עצם היותו מושתל קוצב לב, בשילוב עם הפיקוח האלקטרוני, עלול לגרום לפגיעה בתפקוד ליבו של הנאשם. לטענתו, התנהלות יחידת הפיקוח האלקטרוני במקרה זה הייתה רשלנית ורק לאחרונה הוחלף מכשיר הפיקוח האלקטרוני ומיקומו על גופו של הנאשם.
46. באשר לנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירות ומהרשעתו, טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם שהה משך תקופה של כשלושה חודשים במעצר של ממש. מאז חודש פברואר 2020, משך תקופה של כשנתיים וחצי, נתון הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני, בהרחקה מביתו ומבני משפחתו ומהמרחב הטבעי שלו. הדבר הכביד מאוד על בני משפחתו של הנאשם בשל הבושה מחד, ובשל העומס הרגשי שהטיל עליהם הנאשם במעשיו, מאידך. לטענת ב"כ הנאשם, התקופה הממושכת בה שהה הנאשם מאחורי סורג וברית, מהווה גורם מרתיע עבורו ולימדה אותו לקח.
47. באשר לנטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב, או מאמציו לחזור למוטב, טען בא כוחו, כי בכוונת הנאשם לפתוח דף חדש עם שחרורו ממאסר. הנאשם מצהיר ומתחייב, כי לא יבצע עבירות פליליות נוספות ומבקש את עזרת בית המשפט.
48. עוד ציין ב"כ הנאשם את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, באמצע שנת 2016. בהקשר זה ציין, כי התלונה כנגד הנאשם במשטרה הוגשה בסוף שנת 2019, כשלוש וחצי שנים מיום ביצוע העבירות. לדידו, יש להתחשב בשיהוי בהגשת התלונה, כאמור, כמו גם בעובדה, כי מאז ביצוע העבירות חלפו כ-6 שנים.
- ב"כ הנאשם הוסיף, כי הנאשם נעדר כל עבר פלילי וכי זוהי הסתבכותו הראשונה עם רשויות החוק. במהלך תקופת מעצרו בפיקוח אלקטרוני, לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים.
49. ב"כ הנאשם הטעים, שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים רלוונטיים אך ורק לצורך קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ולא ניתן לחרוג מכוחם ממתחם העונש ההולם.
50. נטען, כי הנאשם הפנים באופן מלא את הפסול שבמעשיו ואת השלכותיהם הקשות. כן נטען, כי השלכות ביצוע העבירות ימשיכו לרחף מעל ראשו של הנאשם בעתיד ויניאו אותו מלחזור על התנהלות דומה.

כן הודגש, כי הענישה, גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, הינה לעולם אינדיבידואלית ולפיה, כל אדם ייענש על פי חטאו ועל פי הנסיבות האישיות המיוחדות לו ולמקרהו.

51. לאור האמור, סבור ב"כ הנאשם, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין שנתיים לבין חמש שנות מאסר בפועל.

52. לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי המפורט בטיעוניו ובהתחשב במצבו הרפואי הקשה, סבור ב"כ הנאשם, כי יש להושיט לנאשם יד תומכת ולסייע לו להתגבר על קשייו. על כן, עתר למקם את העונש הראוי לנאשם ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, כפי הצעתו וזאת, על מנת שיוכל להשתלב חזרה בחברה כאדם מועיל, תורם ושומר חוק.

53. בהשלמת טיעוניו לעונש בדיון מיום 23.6.22, הפנה ב"כ הנאשם לטיעוניו הכתובים ולעמדתו העונשית, כפי המפורט שם.

תסקיר נפגע העבירה:

54. בעניינו של הקטין הוגש תסקיר נפגע העבירה, בו תוארו השלכות הפגיעה המינית עליו ועל משפחתו. בנסיבות העניין ולשם שמירה על פרטיות הקטין, יובא אך בתמצית ובקליפת אגוז העולה מתסקיר זה.

55. בתסקיר צוין, בין היתר, כי הקטין, נפגע על ידי הנאשם כאשר היה בן 11 בלבד. הפגיעה המינית בו הייתה פגיעה ברוטאלית, אכזרית והותירה אותו עם כאב פיזי ונפשי. הכאב הפיזי עבר ככל שחלפו הימים, אך הכאב הנפשי הלך והתעצם מיום ליום. הנאשם, במעשיו, נטל מהקטין את התום הילדי, את שמחת החיים, את האושר וההנאה שיש בעולם והותיר ילד פצוע ומדמם בגופו ובנפשו. שלוש שנים הקטין סבל בבדידות, כאב יום יום את מעשי הנאשם, חש חרדה, פחד, חוסר אונים וחוסר שליטה על חייו. שלוש שנים הקטין הסתגר, התמודד עם בדידות ומחשבות על היעדר טעם החיים. לאחר חשיפת הסוד, הקטין קיבל תוקף לפגיעה שעבר. הוא לא לבד עוד עם המציאות היומיומית הקשה וכעת ניתן לפרוק את כאבו.

56. צוין, כי הקטין החל תהליך של טיפול, במהלכו החל בעיבוד הטראומה הקשה. יחד עם זאת, תהליך עיבוד הטראומה ובניית נרטיב לפגיעה, טרם הגיע אל סופו וקיימת חשיבות להמשיך את הטיפול. הקטין עדיין מלא בעצבות פנימית וסובל מפלאשבקים של הפגיעה, המשבשים את תפקודו היומיומי.

57. עורכת התסקיר איחלה לקטין ולמשפחתו להיאחז באמונתם, לחזור לטיפול בפגיעה המינית וכי עתידו של הקטין יראה שונה מעברו. כך ציינה, כי אומנם, כפי שהקטין ציין, ילדותו לא תשוב עוד, אך עתידו טומן בפניו הזדמנויות לצמיחה ולשיקום הנפש.

דין והכרעה

58. כאמור, הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות נשוא כתב האישום שעניינן, מעשה סדום בנסיבות מחמירות ואיומים. אינני רואה לחזור ולפרט את המעשים שביצע הנאשם ודי לי בהקשר זה אם אפנה לעובדות כתב האישום ולקביעות הכרעת הדין.

59. במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט נדרש לעריכת בחינה תלת שלבית. ראשית, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד, או במספר אירועים. שנית, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם וההנמקה לכך ושלישית, קביעת העונש הראוי בתוך המתחם, או סטייה ממנו אם החוק מאפשר זאת וההנמקה לכך. ראו בהקשר זה ע"פ 864/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13).

60. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ובחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לצורך קביעת העונש הראוי לנאשם, בית המשפט נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

61. עיון בעובדות כתב האישום מלמד, כי עסקין באירוע אחד, נמשך ובעל קשר פנימי, במהלכו ביצע הנאשם את המעשים ואת העבירות בהן הורשע. בהקשר זה ראו ע"פ 4910/13 אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14), ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.15). בהקשר זה יצוין, כי עבירת האיומים באה מיד לאחר שהנאשם ביצע בקטין את מעשה הסדום, באותו מעמד ובהקשרו של אותו מעשה. בנסיבות אלו, הרי שבאתי לקבוע, כי המעשים מהווים אירוע אחד, בזיקה לדרישות הפסיקה בהקשר זה.

קביעת מתחם העונש ההולם:

62. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע הנאשם ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה ובחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

63. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מעבירת המין שביצע הנאשם בקטין עניינם, שמירה על כבודו, שלומו, נפשו וצנעת הפרט של אדם. כן נפגע ערך חברתי מוגן נוסף שעניינו, שמירה על האוטונומיה של האדם ומניעת הפגיעה בה.

באשר לעבירת האיומים, הרי שבמעשיו עשה הנאשם כדי לפגוע באינטרס החברתי המוגן שעניינו, הגנה על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף המוגן אף הוא בעבירה זו עניינו,

חופש הפעולה והבחירה של הפרט.

בשים לב למעשים שביצע הנאשם, טיבם, מהותם ואופיים, עת ביצע עבירת מין חמורה בקטין כבן 11 שנים ואיים עליו לבל יספר על כך, הרי שבמעשיו, פגע הנאשם באופן משמעותי, ממשי ומוחשי בערכים חברתיים מוגנים אלו.

64. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן הרבה של עבירות המין ועל ההשלכות הקשות הטמונות בעבירות אלה. ראו בהקשר זה הדברים שנקבעו בע"פ 9994/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.8.08) וכדלקמן:

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה".

65. מעשי הנאשם פורטו בהרחבה לעיל ואין צורך לשוב ולפרטם. יחד עם זאת, בקליפת אגוז יצוין, כי עבירת מעשה הסדום שביצע הנאשם התבטאה בהחדרת איבר מינו לפי הטבעת של הקטין, כשהוא מחזיק בו בכוח ומצמידו לגופו. בנוסף, הנאשם איים על הקטין, כי אם יספר על מעשי הנאשם, הנאשם ירצח אותו ואת אביו.

66. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הרי שחומרה יתרה טמונה בעובדה, כי הנאשם ביצע את המעשים בקטין כבן 11 שנים, תוך ניצול קרבתו אליו על רקע חברותו עם אבי הקטין ועל רקע תחביבים המשותף של גידול ציפורים וטיפול בהן. הנאשם, בהיותו חברו הקרוב של אבי הקטין, אמור היה להיות דמות תומכת ומגינה עבור הקטין, אשר ראה בו כבן משפחה. תחת זאת, ניצל הנאשם את מעמדו בעיני הקטין ואת אמונו של הקטין בו ופגע בו באופן חמור.

יתרה מזו, הנאשם ביצע את המעשים בהיות הקטין בביתו, כאשר הקטין הגיע לביתו בהוראת אביו ולבקשת הנאשם, כי יסייע לו בטיפול בציפוריו. הנאשם ניצל את ההזדמנות בה היה ביחידות עם הקטין, בחדר הציפורים שעל גג ביתו, על מנת לבצע את זממו.

67. עוד ראוי לציין את גילו הצעיר של הקטין, שעה שהיה כבן 11 שנים במועד ביצוע העבירות. לא זו אף זו, הנאשם ניצל את זמירות הקטין ואת חולשתו נוכח גילו, נתונים אשר הינם אינהרנטיים נוכח זהות המעורבים, פערי הכוחות ביניהם, הפרשי הגילאים ומעמד כל אחד מהם.

68. באשר לנזקים שנגרמו כתוצאה מהמעשים, ראוי להפנות לנזקים הפיזיים שנגרמו לקטין בשל המעשים, שעה שבמשך מספר ימים סבל מכאבים ומדימום מפי הטבעת בישיבה ובקימה. לכך יש להוסיף את

הנזקים הנפשיים שנגרמו לקטין בעטיים של המעשים.

אין חולק, כי ביצוע עבירות מין כלפי קטין בגיל צעיר, מותיר ויותר חותם בל יימחה בנפשו וישפיע על עיצוב אישיותו ותפיסת עולמו לעתיד לבוא. בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 6092/10 פלוני נ' מדינת ישראל (18.7.12) וכדלקמן:

"אמנם עבירות מין מסבות נזק, פיזי ונפשי, לכלל הנפגעים והנפגעות, אך אין ספק שפגיעה מינית בגיל צעיר יש בה כדי להשפיע בצורה קשה ומקיפה יותר על אישיותו של הנפגע ועל עולמה הפנימי של הנפגעת. אל לנו לשכוח כי בשלב זה בחייו של הפרט יש למרבית החוויות שהוא נחשף להן פוטנציאל לגבש ולעצב עוד נדבך ועוד פן באישיותו המתפתחת, והדברים הם בבחינת מקל וחומר כאשר החשיפה היא לחוויות טראומטיות ואלימות, כדוגמת תקיפה מינית".

69. כך ראוי להפנות לעולה מתסקיר נפגע העבירה שהוגש בעניינו של הקטין, באשר לנזקים שנגרמו לו בעטיים של מעשי הנאשם, כפי שפורט לעיל.

בתסקיר פורטו השלכות הפגיעה המינית על הקטין מהבחינה הרגשית, הנפשית, הגופנית והחברתית, כמו גם השלכותיה על המערכת המשפחתית. בין היתר צוין, כי במעשיו, הנאשם לקח מהקטין את התום הילדי, את שמחת החיים, את האושר וההנאה שיש בעולם והותיר ילד פצוע ומדמם בגופו ובנפשו. כן צוין, כי במשך שלוש שנים ועד לחשיפת הפגיעה, הקטין סבל בבדידות, כאב יום יום את מעשי הנאשם, חש חרדה, פחד, חוסר אונים וחוסר שליטה על חייו. הקטין הסתגר, התמודד עם בדידות ומחשבות על היעדר טעם החיים. לאחר חשיפת הסוד, הקטין קיבל תוקף לפגיעה שעבר והחל תהליך של טיפול ועיבוד הטראומה הקשה שעבר. עם זאת, הוא עדין מלא בעצבות פנימית וסובל מפלאשבקים של הפגיעה, המשבשים את תפקודו היומיומי.

70. באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע המעשים, הרי שהנאשם מצא בקטין אמצעי זמין וקל לצורך סיפוק צרכיו המיניים, דבר המגלם בחובו חומרה יתרה.

71. כן ראוי לציין, כי המעשים בוצעו במלואם על ידי הנאשם וכי הוא אחראי באופן מלא לביצועם. עוד נציין בהקשר זה, כי הנאשם הינו בוגר ובר דעת וכי הוא הבין היטב את משמעות מעשיו והשלכותיהם ויכול היה בכל שלב להימנע מעשייתם.

72. עוד יש לציין לחומרה את העובדה, כי לאחר ביצוע המעשים, הנאשם אמר לקטין, כי אם יספר על מעשי הנאשם, הנאשם ירצח אותו ואת אביו. בכך, הנאשם לא רק איים על הקטין, אלא אף אילץ אותו לשמור בסוד את דבר הפגיעה בו ולא לחשוף את מעשי הנאשם, על ההשלכות הכרוכות בכך, כפי הבא לידי ביטוי בתסקיר נפגע העבירה ובעדות הקטין בפנינו.

73. באשר לתכנון הגלום בביצוע העבירות, הרי שאין להתעלם מכך שהקטין הגיע לבית הנאשם במועד האירוע,

לבקשת הנאשם מאבי הקטין, כי ישלח אותו אליו על מנת שייסע לו בטיפול בציפוריו. הנאשם ניצל את ההזדמנות בה שהה ביחידות עם הקטין, בחדר הציפורים שעל גג ביתו, על מנת לפגוע בו. בהקשר זה יש להפנות לכך שהנאשם נכנס אל חדר הציפורים עת הקטין שהה שם לבדו, נעל את דלת החדר אחריו ואז ניגש אל הקטין, הפשיטו וביצע בו את המעשים, תוך שהקטין נאבק בו ומנסה להשתחרר מאחיזתו. לאחר מכן, הנאשם הוסיף ואיים על הקטין לבל יספר לאיש על המעשים, פן יבולע לו ולאביו. מכאן, שאף אם אין המדובר בתכנון מוקדם במשמעותו המובהקת של זה, הרי שלא ניתן להתעלם מאופן השתלשלות האירועים ושעה שבכל רגע נתון, יכול היה הנאשם להפסיק את המעשים ואת פגיעתו בקטין.

74. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הרי שבפסיקה נקבע זה מכבר, כי על הענישה בעבירות מין כלפי קטינים להלום את חומרת המעשים, את פגיעתם הקשה ואת סלידת הציבור ממעשים כגון אלה. לעניין זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 6690/07 פלוני נ' **מדינת ישראל** (10.3.08) וכדלקמן:

"על החומרה שיש בעבירות-מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטין או קטינה, דומה כי אין צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמימות, האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות - כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתיע לעברייני שעניינו נידון ולציבור העבריינים בכוח".

75. כן ראו הדברים שנקבעו בע"פ 4018/20 מתן לוגסי נ' **מדינת ישראל** (30.12.21) בהקשרה של עבירת מעשה סדום בקטין, וכדלקמן:

"עבירות המין ובראשן החמורות שבהן, כגון עבירה של מעשה סדום, הן מסוג העבירות הפוצעות את הקורבנות בגוף ובנפש בצורה קשה ביותר, באופן ההולם עונש מאסר ממושך. לכן גם נקבעה במשך השנים מדיניות ענישה מחמירה ביותר לעבירות מסוג זה, אשר תהלום את סלידתה של החברה ממעשים אלו, תשקף את הנזקים החמורים מהם סובלים נפגעי העבירות ותקדם את האינטרס הציבורי בהרתעת עברייני מין פוטנציאליים (ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 26 [פורסם בנבו] (10.2.2014);

ע"פ 2538/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 [פורסם בנבו]
(13.11.2019); ע"פ 1778/20 אבו גודה נ' מדינת ישראל, פסקה 39
[פורסם בנבו] (13.6.2021)."

76. המאשימה הפנתה לע"פ 6590/17 מדינת ישראל נ' פלוני (11.11.18), שם נדון עניינו של משיב שהורשע בביצוע עבירה של מעשה סדום בקטין תוך שימוש בכוח ואיום. המשיב היה קטין בן 17 ו-11 חודשים בעת ביצוע העבירה. כתוצאה ממעשי המשיב, נגרם לקטין, בן 13.5, קרע בפי הטבעת והוא סבל מכאבים, כמו גם מהדרדרות חמורה במצבו הנפשי, עד כדי ביטויים אובדניים. על המשיב הוטלו, בן היתר, 5 שנות מאסר בפועל. ערעור המשיב על חומרת העונש, כמו גם ערעור המדינה על קולת העונש, נדחו, תוך שבית המשפט העליון ציין, כי אילו עמד בפניו נאשם בגיר שנסיבות חייו לא היו קשות כמו אלו של המשיב, מן הדין היה לקבוע את עונשו במסגרת המתחם של 8 עד 10 שנות מאסר. כן קבע, כי המשיב סיפק את יצריו על ידי מעשה כפיה אלים, אשר פגע פגיעה חמורה בערך המוגן של שלמות הגוף והנפש. בנסיבות אלו, העונש שהוטל על המשיב על ידי בית משפט קמא ממצה את מידת הרחמים וההתחשבות בנסיבותיו הקשות.

77. כן הפנתה לע"פ 3830/17 מופיד מדני נ' מדינת ישראל (7.2.18), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בביצוע מעשה סדום ומעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 16. המערער קרא לקטין בחוף הים, הוריד את מכנסיו ואת תחתוניו של הקטין ונגע באיבר מינו. לאחר מכן הפילו על ברכיו, הפשיל את מכנסיו ואת תחתוניו והחדיר בכוח את איבר מינו לפיו של הקטין. על המערער הוטלו, בין היתר, 7.5 שנות מאסר בפועל. ערעורו על חומרת עונשו נדחה, תוך שהודגש, כי הפגיעה המינית בקטין טלטלה את המערכת המשפחתית כולה והותירה חותם קשה בכל מישורי חייו של הקטין, אשר ניצבת בפניו תקופה ארוכה של התמודדות עם טראומה ומשבר.

78. כן הפנתה לע"פ 8376/15 פלוני נ' מדינת ישראל (18.8.16), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בביצוע מעשה סדום בקטין מתחת לגיל 16 (שתי עבירות), מעשה מגונה ותקיפה. המערער הוביל את הקטין לביתו, הפשיטו והשכיבו על המיטה, החדיר את איבר מינו לפיו והיכה אותו. בית המשפט המחוזי קבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 9-16 שנות מאסר בפועל. על המערער הוטלו, בן היתר, 11 שנות מאסר בפועל. ערעור המערער על חומרת עונשו נדחה, תוך שנקבע, כי חומרתם הרבה של מעשיו מחייבת, בהתאמה, תגובה עונשית מחמירה.

79. כן הפנתה לע"פ 8452/06 נפתלי יונדב נ' מדינת ישראל (29.10.07), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בביצוע מעשה סדום בקטין בן 12 (5 עבירות). בחמש הזדמנויות שונות, המערער החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הקטין, בעת שהקטין ביקר בדירתו. על המערער הוטלו, בין היתר, 8 שנות מאסר בפועל. ערעור המערער על חומרת עונשו נדחה, תוך שבית המשפט העליון הדגיש את הנזק הקשה שנגרם לקטין.

80. כן הפנתה לתפ"ח (נצ') 112-01-12 מדינת ישראל נ' נסאר (8.7.12), שם הורשע הנאשם בביצוע מעשה

סדום בקטין מתחת ל-14 שנים (4 עבירות). במספר הזדמנויות שונות, הנאשם הסיע את הקטין ברכבו, הפשיל את מכנסיו ואת תחתוניו של הקטין, התפשט בעצמו, חיך את איבר מינו בישבנו של הקטין והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הקטין. על הנאשם הוטלו, בין היתר, 8 שנות מאסר בפועל.

81. יצוין, כי המאשימה הוסיפה והפנתה למדיניות הענישה הנוהגת במקרים בהם בוצעו עבירות דומות כלפי נשים בגירות, תוך שביקשה ללמוד מהענישה שהוטלה במקרים אלה לחומרה, שעה שבענייננו בוצעו העבירות בקטין. באותם מקרים, הוטלו עונשי מאסר הנעים בין 8 - 10 שנות מאסר בפועל.

82. כן ראוי להפנות לע"פ 8430/20 **יוסף חיים עמר נ' מדינת ישראל** (25.11.21), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בשורה של עבירות מין חמורות בשני קטינים, בהן מעשה סדום ומעשים מגונים, במספר רב של הזדמנויות ולאורך תקופה ממושכת. על המערער הוטלו, בין היתר, 8 שנות מאסר בפועל. ערעור המערער על חומרת עונשו נדחה. בית המשפט העליון ציין, כי המערער לא חסך מהמתלוננים את הצורך להעיד, וכי לאורך כל הדרך, המערער לא נטל אחריות על מעשיו הקשים והפוגעניים.

83. כן ראוי להפנות לע"פ 8153/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.10.20), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בשתי עבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, ובשתי עבירות של מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים. המערער נשוי לדודתה של אם הקטינה, בין המשפחות שררו יחסים קרובים והקטינה ראתה בו כסבה. במקרה אחד, המערער ביצע בקטינה מעשה מגונה וליקק את איבר מינה. במקרה השני, ביצע המערער בקטינה, מעשים מגונים ומעשי סדום, ליקק את פי הטבעת שלה ואת איבר מינה, החדיר את איבר מינו לפיה, אונן בפניה, והחדיר את אצבעו לפי הטבעת שלה. על המערער הוטלו, בין היתר, 5 שנות מאסר בפועל. ערעור המערער על חומרת עונשו נדחה, תוך שנקבע, כי ניכר שביחס למדיניות הענישה הנוהגת, בית המשפט המחוזי הקל באופן חריג בעונשו של המערער.

84. כן ראוי להפנות לע"פ 3732/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (24.10.19), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בשתי עבירות של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים ובעבירת איומים. על המערער, קטין בן 16 בעת ביצוע העבירות, הוטלו, בין היתר, 6 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון הדגיש את חומרת העבירות ואת הנזק הרב שנגרם למתלונן, המצדיקים הטלת ענישה מחמירה, הכוללת רכיב של מאסר בפועל. עם זאת, בהתחשב בגילו הצעיר של המערער בעת ביצוע המעשים, הקל בעונשו והעמידו על 5 שנות מאסר בפועל.

85. כן ראוי להפנות לע"פ 3049/17 **אלימלך בראון נ' מדינת ישראל** (12.4.18), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בביצוע עבירות של מעשה סדום ומעשה מגונה בקטין. בשלושה אירועים שונים, המערער ביצע מספר עבירות מין במתלונן, שהיה קטין בן כ-15. האירועים הראשון והשני התרחשו בפער של מספר ימים, וכללו מעשה מגונה וגרם מעשה סדום בהתאמה. האירוע השלישי ארע מספר חודשים לאחר מכן, וכלל מעשה מגונה. על המערער הוטלו, בין היתר, 4 שנות מאסר בפועל. ערעור המערער על חומרת עונשו נדחה, תוך שנקבע, כי העונש שהוטל על המערער אינו חמור כלל. כן נקבע, כי "**מתפקידו של בית**

המשפט להילחם נגד התופעה הפסולה של ביצוע עבירות מין כלפי קטינים על ידי אנשים בגירים. במעשה שכזה קיימים מרכיבים של תקיפה, פגיעה באוטונומיה והחפצת האדם באשר הוא."

86. לאור האמור, בנסיבות העניין ותוך בחינת הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע הנאשם ומידת הפגיעה בהם, בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה, כמו גם העונש המזערי הקבוע בצד עבירת המין שביצע הנאשם, אני סבורה, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 6 שנות מאסר בפועל לבין 10 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

קביעת העונש הראוי לנאשם:

87. עתה עלינו לקבוע מהו העונש הראוי לנאשם בהתייחס למתחם העונש ההולם, כפי שנקבע לעיל. בבוא בית המשפט לקבוע מהו העונש הראוי לנאשם, בית המשפט נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

88. בנסיבות המקרה דנן אני סבורה, כי אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם כפי שנקבע לעיל לחומרא או לקולא וכי יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

בהקשר זה יצוין, כי לא הוגש תסקיר מאת שירות המבחן בעניינו של הנאשם וממילא אף לא נתבקש. כך גם לא נטען להליך טיפולי כלשהו שעבר הנאשם, אשר יצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם בעניינו משיקולי שיקום. יתרה מזו, הנאשם לא נטל אחריות למעשים בהם הורשע. עוד יוער, כי אף בטיעונו לעונש לא עתר ב"כ הנאשם לסטייה ממתחם העונש ההולם שייקבע.

89. יש לציין, כאמור, את העובדה, כי הנאשם לא נטל כל אחריות למעשים ולעבירות בהן הורשע ולא הביע חרטה בשלהם. אכן זכותו של נאשם לנהל את משפטו עד תום, כאשר נאשם טוען לחפותו ובוודאי שאין לזקוף עובדה זו לחובתו. יחד עם זאת, נאשם זה אינו נהנה מההקלה השמורה למי שמודה, לוקח אחריות על מעשיו, חוסך זמן שיפוטי יקר ומביע חרטה וצער בשל המעשים.

כן אין להתעלם מכך שהקטין נאלץ להעיד בבית המשפט וכך גם בני משפחתו, על הקשיים הכרוכים בכך, וביתר שאת בשים לב לגילו הצעיר ולמורכבות הנסיבות.

90. יצוין, כי עסקינן בנאשם מבוגר יחסית, יליד שנת 1957, בן 65 שנים כיום, על ההשלכות הקמות מכך. עוד ראוי לציין את עברו הפלילי הנקי של הנאשם, אשר זוהי לו הסתבכותו הראשונה והיחידה בפלילים.

91. כך יצוין, כי הנאשם היה נתון במעצר מאחורי סורג ובריח משך תקופה של כ-3 חודשים, ולאחר מכן במעצר

בפיקוח אלקטרוני, מזה כשנתיים וחצי, על הקשיים הקמים מכך ויש לשקלל נסיבה זו לקולא, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה זו.

92. כן לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שנפרשו בטיעוני בא כוחו לעונש. בכלל זה, נתתי דעתי למצבו הרפואי של הנאשם, כפי העולה מטיעוני בא כוחו ומהמסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו (ענ/1), כמו גם המסמך שהוגש במצורף לטיעוני ב"כ הנאשם לעונש בכתב. מאלה עולה, כי הנאשם סובל מבעיות בריאותיות שונות ובכלל זה, מחלת לב, סכרת, אסטמה ועוד. בעברו של הנאשם מספר צינתורים ובשנת 2021 בוצעה לו השתלת קוצב לב.

יחד עם זאת, וממילא אף לא נתבקש, הרי שאין במצבו הרפואי של הנאשם כדי להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם בעניינו משיקולי צדק, נוכח מצבו הבריאותי כפי שנקבע בעניין לופליאנסקי, ובהינתן התנאים הקבועים בהלכת לופליאנסקי לסטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי צדק, הרי שלא מתקיימים התנאים הנדרשים לכך בעניינו של הנאשם. ברי הוא, כי הנאשם יקבל את כל הטיפול הדרוש לו במסגרת שב"ס הערוך ליתן מענה טיפולי גם למקרים רפואיים מורכבים דוגמת עניינו של הנאשם.

93. עוד שמתי ליבי לחלוף הזמן מאז בוצעו המעשים, כאשר מאז לא שב הנאשם והסתבך בפלילים. עם כי בהקשר זה יש לזכור, כפי שציינה המאשימה, כי חלוף הזמן נובע בעיקר בשל כך שהמתלונן נצר את התלונה בליבו עקב גילו הצעיר ואימויו של הנאשם. כך גם ההליך המשפטי בא לסיומו רק היום בשל דחיות רבות שנבעו ממצבו הרפואי של הנאשם.

94. לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, באתי לכלל מסקנה, כי יש למקם את העונש הראוי לנאשם בחלקו הבינוני - נמוך של מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל.

95. תלכיד עונשי ראוי ומאוזן בעניינו של הנאשם צריך, כי יכלול בחובו השתת ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח לתקופה מוחשית, אשר תיתן ביטוי למכלול נסיבות המקרה דנן, למהות המעשים והחומרה הגלומה בהם ותעלה בקנה אחד עם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם העונש ההולם שקבענו לעיל. יחד עם זאת, ראוי, כי תקופה זו תשקלל בחובה את נתוני העושה ואת נסיבותיו האישיות, עברו הנקי, מצבו הרפואי, גילו המבוגר יחסית, כמו גם יתר ההנמקות שפורטו לעיל, כך שבסופו של יום, תתקבל תוצאה עונשית מידתית וראויה, ההולמת את מכלול נסיבות המקרה דנן.

96. עמדתו העונשית של ב"כ הנאשם לא נעלמה מעיני. יחד עם זאת, בענישה זו אין כדי לעלות בקנה אחד עם מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל ועם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם זה, כמו גם עם העובדה, כי אין בנמצא נסיבות אשר בשלהן ראוי לסטות ממתחם העונש ההולם מן ההנמקות שפורטו לעיל, זאת אף בזיקה למהות המעשים שביצע הנאשם, החומרה היתרה הגלומה בהם ופסיקת בית המשפט העליון בעבירות כגון דא. עמדה עונשית זו חורגת היא לקולא ואין בה כדי לתת ביטוי עונשי ראוי, נכון ומאוזן לחומרת המעשים שביצע הנאשם, לנסיבות ביצועם ולתוצאותיהם הקשות.

97. אף עמדתה העונשית של המאשימה לא נעלמה מעיני. יחד עם זאת, עמדה עונשית זו חורגת היא לחומרא ואין היא עולה בקנה אחד עם נתוני העושה, נסיבותיו האישיות, מתחם העונש ההולם שקבענו בעניינו ומיקום העונש הראוי לנאשם במתחם זה.

98. עוד ראוי להשית על הנאשם מאסרים מותנים אשר יהיו כ"חרב המתהפכת" מעל ראשו של הנאשם כצופה פני עתיד.

99. כן ראוי לחייב את הנאשם בתשלום פיצויים לנפגע העבירה, כאשר בשיעורם של הפיצויים ישוקללו מהות המעשים, תוצאותיהם, השלכותיהם העתידיות על הקטין והנזקים שנגרמו בעטיים.

100. יחד עם זאת, בהינתן תקופת המאסר בפועל שתושט על הנאשם, חיובו בתשלום פיצויים, כמו גם שהיית הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח ובפיקוח אלקטרוני משך תקופה ארוכה, על המשמעויות הכלכליות הקמות מכך, יש להימנע, כך לדידי, מחיוב הנאשם גם בתשלום קנס.

101. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, הייתי מציעה לחבריי להשית על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 7.5 שנות מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו מיום 27.11.19 ועד ליום 26.2.20.

ב. 18 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים כל עבירת מין מסוג פשע.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים כל עבירת מין מסוג עוון.

ד. 3 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים עבירת איומים.

ה. תשלום פיצוי לקטין נפגע העבירה בסכום של 100,000 ₪. סכום זה ישולם ב- 20 שיעורים חודשיים, שווים ורצופים בסך 5,000 ₪ כל אחד. התשלום הראשון ישולם לא יאוחר מיום 1/1/2023 וב- 1 לכל חודש אחריו באופן רציף ועוקב. אי עמידה באחד התשלומים במועד, תביא לתשלום יתרת הפיצויים בשיעור אחד.

יפעת שיטריט, שופטת

הנשיאה, אסתר הלמן - אב"ד

מסכימה.

**אסתר הלמן, שופטת
נשיאה**

השופט חנא סבאג

מסכים.

חנא סבאג, שופט

סוף דבר, הוחלט פה אחד לגזור על הנאשם את העונשים המפורטים בגזר דינה של כב' השופטת י. שטרית.

הודעה זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן והודע היום כ"ו תמוז תשפ"ב, 25/07/2022 במעמד הנוכחים.

חנא סבאג, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
- נשיאה

הוקלדעלידיאורליגרידיש